

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/254/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816202065
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5816202065.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: JUDr. Ján Vajda, nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J., ul. I. XXX/X, podnikajúci ako advokát s miestom výkonu činnosti Námestovo, Hviezdoslavovo námestie 201, proti žalovanému: Y. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX, o zaplatenie 788,66 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 10C/86/2016-65 zo dňa 09.05.2019, takto

rozhodol:

Nariaďuje opravu záhlavia rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 10C/86/2016-65 zo dňa 09.05.2019 v čísle konania, ktoré správne znie „10C/86/2016-68“.

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 788,66 spolu s 5,5% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 21.05.2013 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že podľa udeleného plnomocenstva žalovaného zastupoval ako advokát v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina sp. zn. 17C/217/2010 v procesnom postavení žalobcu proti žalovanému Krajské riaditeľstvo policajného zboru Žilina o zaplatenie škody v sume 1.335,- eur s príslušenstvom. Za právne zastupovanie v uvedenom konaní mu vznikol nárok na trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 788,66 eur. Vyúčtovanie zaslal žalovanému listom zo dňa 06.05.2013 a vyzval ho na zaplatenie v lehote do 20.05.2013, čo však žalovaný doposiaľ neučinil. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade žalobca ako právny zástupca žalovaného v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 17C/217/2010 nepostupoval a neobhajoval záujmy svojho klienta s náležitou odbornou starostlivosťou, nakoľko minimálne od 09.09.2010, kedy žalovaný vo svojom vyjadrení namietol pasívnu vecnú legitimitáciu, vznikli pochybnosti o správnom žalovaného subjektu. Táto skutočnosť bola potvrdená aj uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 17C/217/2010 zo dňa 25.03.2011, ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka na strane žalovaného Ministerstvo vnútra SR, ako aj uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 17C/217/2010 zo dňa 31.05.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/264/2011 zo dňa 30.09.2011, v ktorých oboch uzneseniach bol konštatovaný nesprávny procesný postup žalobcu ako právneho zástupcu, bol konštatovaný nedostatok pasívnej vecnej legitimitácie, pričom odvolacie rozhodnutie obsahovalo aj procesný postup, ktorým by sa mal žalobca uberať. Aj napriek týmto skutočnostiam žalobca ako právny zástupca takto nepostupoval, keďže vo svojom návrhu na vykonanie dokazovania, ktoré bolo Okresnému súdu Žilina doručené dňa 02.01.2012 žiadal pripojiť iba vyšetrovací spis a vypočuť svedka. Rozsudkom zo dňa 30.01.2012 okresný

súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez preskúmania žaloby po vecnej stránke. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalobca ako právny zástupca žalovaného nepostupoval v predmetnej veci s odbornou starostlivosťou, a preto požadovanie náhrady trov konania od žalovaného považoval súd prvej inštancie za rozporné s dobrými mravmi. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), tak, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže bol úspešný v celom rozsahu.

2. Voči citovanému rozsudku žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b/, c/, e/, f/, h/ CSP. Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ vzhliadol v postupe súdu prvej inštancie, ktorému vytýkal, že výrok I. napadnutého rozsudku je neurčitý, nakoľko sa v ňom konkrétne neuvádza čo bolo predmetom žaloby, ktorá bola súdom zamietnutá. Za ďalšie, zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 26.03.2019 je zrejmé, že súd na tomto pojednávaní poskytol stranám konania neúplné poučenie podľa § 181 ods. 2 CSP. Zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 09.05.2019 je zrejmé, že súd na tomto pojednávaní neposkytol stranám konania žiadne poučenie podľa § 181 ods. 2 CSP, hoci z bodu 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žaloba bola zamietnutá, pretože žalobca nepostupoval s odbornou starostlivosťou a pre rozpor s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie žalobcu vôbec neupozornil na možnosť takéhoto právneho posúdenia veci. Navyiac na uvedenom pojednávaní súd neskúmal účelnosť jednotlivých úkonov poskytnutej právnej služby, hoci z tohto dôvodu bolo odročené pojednávanie konané dňa 26.03.2019. Na žiadnom z týchto dvoch uskutočnených pojednávaní súd neoznámil svoje predbežné právne posúdenie veci a takýmto svojím nezákonným postupom znemožnil žalobcovi reagovať na predbežné právne posúdenie veci súdom. Za takéhoto stavu veci ide o tzv. prekvapivé rozhodnutie súdu prvej inštancie a o postup súdu prvej inštancie v rozpore s kogentným ustanovením § 181 ods. 2 CSP. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal aj nedodržanie lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku v zmysle ust. § 223 ods. 3 CSP, pretože rozsudok bol vyhlásený dňa 09.05.2019 a odoslaný dňa 13.06.2019, t.j. 35. deň odo dňa jeho vyhlásenia, pričom sa v súdnom spise nenachádza žiadosť sudkyne o predĺženie lehoty na jeho vyhotovenie a odoslanie a ani žiadne rozhodnutie /oznámenie/ predsedníčky Okresného súdu Námestovo o predĺžení lehoty. Odvolateľ namietal aj existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP a poukázal na to, že napadnutý rozsudok nevydal zákonný sudca. Zákonným sudcom v tejto veci je sudca JUDr. Miroslav Jagnešák, ktorému bola vec pridelená podateľňou súdu. Žalobcovi nebolo doručené žiadne rozhodnutie a ani oznámenie súdu o existencii zákonného dôvodu, pre ktorý sudca JUDr. Miroslav Jagnešák prestal byť zákonným sudcom v tejto veci a pre ktorý sa zákonnou sudkyňou stala sudkyňa Mgr. Vanda Mikulášová. Takýmto postupom súdu vo veci bola porušená zásada zákazu odňatia veci zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Ak k zmene zákonného sudcu došlo na základe zmeny rozvrhu práce, tak takýto postup je v rozpore s § 51 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, ktorý stanovil princíp náhodného výberu sudcu pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia veci. Odvolateľ poukázal aj na to, že dňa 15.07.2019, kedy nahliadol do súdneho spisu, sa v ňom nenachádzala zápisnica o pojednávaní konanom dňa 09.05.2019. Až dodatočne bola na jeho ústnu žiadosť asistentkou senátu 4C dňa 15.07.2019 doložená do súdneho spisu, čoho dôkazom je nesprávna žurnalizácia. V odôvodnení napadnutého rozsudku nie sú uvedené žiadne prednesy strán z pojednávania konaného dňa 09.05.2019. Súd si pri písaní napadnutého rozsudku „nevšimol“ že vo veci sa uskutočnili 2 pojednávania. Nasvedčuje tomu formulácia v bode 6 odôvodnenia rozsudku, kde sa uvádza že „súd nariadil vo veci pojednávanie“, v bode 7 odôvodnenia rozsudku, kde sa uvádza že „žalobca na pojednávaní zotrval na podanej žalobe“ a v bode 7 odôvodnenia rozsudku, kde sa uvádza že „žalovaný na pojednávaní uviedol“. Navyiac dňa 15.07.2019 neboli zápisnice o pojednávaniach konaných dňa 26.03.2019 a dňa 09.05.2019 podpísané sudkyňou Mgr. Vandou Mikulášovou. Zo zvukového záznamu z pojednávania konaného dňa 09.05.2019 je nesporné, že na tomto pojednávaní neboli konkrétne oboznámené listinné doklady z čl. 1 - 198 spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 17C/217/2010, hoci sa to uvádza v zápisnici z tohto pojednávania a hoci to žalobca výslovne žiadal na pojednávaní. Preto navrhoval opravu zápisnice, tak aby zodpovedala skutočnému priebehu pojednávania. Zo zvukových záznamov z pojednávania konaných dňa 26.03.2019 a dňa 09.05.2019 je zrejmé, že tieto zápisnice nezachytávajú ich skutočný priebeh, pretože sudkyňa riadne neprotokolovala žalobcove vyjadrenia a zároveň menila a opravovala vyjadrenia žalovaného v jeho prospech a v žalobcov neprospech. Odvolateľ v ďalšom vytýkal súdu aj nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, pretože riadne nevykonával ním navrhnutý dôkaz - oboznámenie spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 17C/217/2010 ako listiny podľa § 204 CSP. Vykonanie tohto dôkazu bolo

potrebné pre riadne zistenie skutkového stavu veci. V spise Okresného súdu Žilina sp. zn. 17C/217/2010 sa nachádzajú listinné doklady preukazujúce, že pri zastupovaní žalovaného konal v súlade s § 18 ods. 1, 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii t.j. že chránil a presadzoval práva a záujmy žalovaného ako klienta a riadil sa pokynmi žalovaného. Pri zastupovaní žalovaného postupoval s odbornou starostlivosťou a konal účelne a hospodárne, pričom žalovaný nepreukázal opak. V dôsledku nesprávneho postupu súdu pri vykonávaní dokazovania došlo k stavu, že súd na základe nedostatočne vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, čo sú odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ CSP. Žalobca namietal aj nerešpektovanie ustanovení CSP o kontradiktórnosti konania. Ustanovenie § 167 CSP a články 8 a 9 CSP sú kogentné ustanovenia, ktoré sú všeobecné súdy povinné rešpektovať a z ktorých neexistujú žiadne výnimky, a to ani v prípade vydania platobného rozkazu a následného podania odporu proti platobnému rozkazu. Povinnosťou súdu prvej inštancie preto bolo nielen doručiť žalobcovi odpor žalovaného proti platobnému rozkazu, ale podľa § 167 ods. 3 CSP vyzvať na repliku k podanému odporu a túto následne podľa § 167 ods. 4 CSP doručiť žalovanému s výzvou na dupliku, čo však súd prvej inštancie neučinil, čím porušil princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania v jeho neprospech. V dôsledku nerešpektovania ustanovenia § 167 CSP sa v tomto konaní nemôže aplikovať režim sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP a ani ustanovenia CSP o procesnom útoku a procesnej obrane. Súd prvej inštancie nerešpektoval ani ustanovenie § 470 ods. 2 CSP druhá veta, keď konal vo veci tak, ako keby toto súdne konanie začalo až po dni 01.07.2016. Je nesporné, že toto konanie začalo dňa 29.04.2016, t.j. počas účinnosti OSP. Preto sa nemôže aplikovať sudcovská koncentrácia konania podľa § 153 CSP. To znamená, že strany konania majú stále možnosť uvádzať nové skutočnosti a nové dôkazy. V tejto súvislosti žalobca namietal aj to, že nebol súdom písomne a ani ústne poučený o zákonnej a o sudcovskej koncentrácii konania, o ustanoveniach CSP o procesnom útoku a o procesnej obrane a preto sa tieto ustanovenia CSP voči jeho osobe v tomto konaní nemôžu použiť. Odvolateľ ďalej namietal, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je konkrétne uvedené čo sú „dobré mravy“ a čo si pod týmto termínom „predstavuje“ súd. Súd iba cituje ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka bez jeho bližšieho vysvetlenia a bez konkrétnej aplikácie na toto súdne konanie. Pri „logike“, akú súd použil v tomto konaní by advokáti nikdy nezastupovali stranu konania, u ktorej by nemali absolútnu istotu že uspeje v súdnom konaní, nakoľko neúspešná strana / ich klient/ by im nezaplatila náhradu trov konania s poukazom na to, že neuspela v súdnom konaní a preto je zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby v rozpore s dobrými mravmi. Takýmto „logickým“ výkladom zo strany súdu by došlo k zmareniu práva na právnu pomoc. Žalobca žalovaného pri prevzatí jeho právneho zastúpenia dňa 13.08.2010 upozornil na náročnosť a zložitost' súdnych konaní vedených proti štátu a štátnym organizáciám o náhradu škody a teda vedel o tom, že ide o náročný súdny spor, v ktorom nemusí uspieť. Žalovaného taktiež upozornil na skutočnosť, že i v prípade úspechu v konaní mu súd nemusí úplne alebo čiastočne priznať náhradu trov konania. Žalovaný teda v tomto konaní nepreukázal, že pri jeho právnom zastupovaní konal v rozpore s dobrými mravmi. Za správny nepovažoval žalobca ani názor, že nepostupoval „s odbornou starostlivosťou“. Právny názor Okresného súdu Žilina uvedený v rozsudku č. k. 17C/217/2010-152 zo dňa 30.01.2012 a právny názor Krajského súdu v Žiline uvedený v rozsudku č. k. 7Co/224/2012-194 zo dňa 13.03.2013 sú nesprávne. Dôkazom ich nesprávnosti je nález Ústavného súdu Slovenskej republiky v Košiciach sp. zn. II. ÚS 675/2016 zo dňa 12.01.2017, podľa ktorého ak bol žalobcom v žalobe ako žalovaný označený len orgán oprávnený v mene štátu konať, pričom z iných častí žaloby zjavne vyplýva, že smeruje proti štátu, je povinnosťou konajúceho všeobecného súdu vyzvať žalobcu na odstránenie vady žaloby spočívajúcej v jej nezrozumiteľnosti z dôvodu neurčitosti. Pokiaľ teda súdy zamietli žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ich rozsudky sú v rozpore s princípom právnej istoty bez toho, aby presvedčivo odôvodnili, prečo rozhodli v rozpore s platnou súdnou judikatúrou. Vzhľadom na nesprávnosť týchto právnych názorov súdov, žalobca pri zastupovaní žalovaného postupoval s odbornou starostlivosťou, pričom žalovaný v tomto konaní nepreukázal opak. Zároveň v napadnutom rozsudku absentuje právne posúdenie veci podľa ustanovení hmotného práva. Súd na toto konanie bezdôvodne neaplikoval ustanovenia podľa § 724 - 732 Občianskeho zákonníka o príkaznej zmluve. Žalobca si splnil všetky povinnosti z príkaznej zmluvy uzavretej so žalovaným, avšak žalovaný si nesplnil povinnosť zaplatiť odmenu za jeho právne zastupovanie v súdnom konaní, čo nepoprel. Žalovaný sa chce zbaviť povinnosti zaplatiť žalobcovi odmenu za poskytnutú právnu pomoc, avšak svoje tvrdenia nepreukázal hodnovernými listinnými dokladmi a ani žiadnymi inými dôkaznými prostriedkami podľa § 187 CSP. Žalobca poukázal na pochybenie žalovaného, ktorý mu udelil plnomocenstvo až v posledný deň premlčacej lehoty, keď už nemal dostatok času na preverenie tvrdení žalovaného a ani na mimosúdne vyriešenie veci. Nepravdivé je tvrdenie žalovaného o tom, že s ním uzavrel dohodu o tom, že žalobcovi „dá polovicu z toho čo vyhráme“. Takúto dohodu so žalovaným nikdy neuzavrel, pretože by bola neplatná

pre rozpor s § 7 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Podľa žalobcu napadnutý rozsudok je tzv. popisným rozsudkom. Súd si z vykonaných dôkazov vybral iba to, čo mu vyhovovalo do vytvorenej konštrukcie a s nevyhovujúcimi tvrdeniami a argumentmi žalobcu sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal. Napadnutý rozsudok súdu je zároveň nepreskúmateľný, keďže z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť na základe akých konkrétnych skutočností súd dospel k záverom o tom, že „nepostupoval v predmetnej veci s odbornou starostlivosťou“ a že „požadovanie náhrady trov konania od žalovaného sa súdu javí v rozpore s dobrými mravmi“. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ aj na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky v Košiciach napr. sp. zn. II. ÚS 1/1995, sp. zn. II. ÚS 21/1996, sp. zn. I. ÚS 4/2000, sp. zn. I. ÚS 17/2001 a sp. zn. II. ÚS 209/2006, ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Tým, že súd prvej inštancie riadne neodôvodnil tento napadnutý rozsudok, odňal mu právo konať pred súdom a porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na nesprávnosť výroku I. napadnutého rozsudku napádal žalobca aj výrok II. o trovách konania. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že na pojednávaní konanom dňa 09.05.2019 si žalovaný neuplatnil nárok na náhradu trov konania a napriek tomu mu súd priznal 100 % náhradu trov konania. Na základe týchto skutočností žalobca navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. V prípade úspechu vo veci si voči žalovanému uplatnil nárok na 100 % náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a nárok na 100 % náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 219 ods. 3 CSP potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

5. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, ktoré považuje za správne. Pokiaľ však ide o právne posúdenie veci, podľa názoru odvolacieho súdu, aj keď rozhodnutie prvoinštančného súdu je vo výroku vecne správne, okresný súd neaplikoval na vec všetky ustanovenia právnych predpisov, ktoré sa na vec vzťahujú.

6. Odvolací súd vyzval v zmysle ust. § 382 CSP strany konania, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, ktoré doposiaľ nebolo použité a môže byť pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

7. Žalovaný na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že má za to, že žalobca ho v spore pred OS Žilina nezastupoval s odbornou starostlivosťou. Keby si plnil zodpovedne povinnosti advokáta, bol by v spore úspešný, pretože jeho nárok bol plne opodstatnený. Tým, že žalobca ako jeho právny zástupca nesprávne označil žalovaného, zmaril jeho právo domáhať sa oprávneného nároku. Žiada odvolací súd, aby ustanovenie § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. aplikoval na predmetný spor a rozsudok okresného súdu potvrdil.

8. Žalobca na výzvu súdu v súdom ustanovenej lehote 10 dní (aj s prihladnutím na prerušenie plynutia tejto lehoty v zmysle ust. § 1, § 2 ods. 1 zák. 62/2020 Z.z.) nereagoval.

9. Žalobca doručil dňa 26. mája 2020, t. j. v deň, kedy bolo nariadené verejné vyhlásenie rozsudku, svoje stanovisko k použitiu ust. § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii. Uviedol, že ust. § 382 CSP má zabrániť prekvapivým súdnym rozhodnutiam. Poukázal na to, že súd prvej inštancie na žiadnom pojednávaní neuviedol svoje predbežné právne posúdenie podľa § 181 ods. 2 druhá veta CSP. Nesúhlasí s možným použitím § 18 ods. 5 Zákona o advokácii, pretože jeho použitie neprichádza do úvahy vzhľadom na stav konania. Žalobca ako advokát pri zastupovaní žalovaného postupoval s odbornou starostlivosťou. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že si nezodpovedne plnil povinnosti advokáta, že mu neposkytol riadnu a odbornú právnu pomoc. Na preukázanie nepravdivosti týchto tvrdení žalovaného navrhuje vykonať dokazovanie výsluchom strán konania na pojednávaní podľa § 195 CSP, čím sa preukáže, že v konaní vedenom na OS Žilina pod č. k. 17C/217/2010 si splnil všetky povinnosti advokáta a postupoval pri zastupovaní žalovaného s odbornou starostlivosťou. Žalovaný od začiatku konania uvádza nepravdivé tvrdenia, ktoré sú v zrejmom rozpore s listinnými dokladmi založenými v súdnom spise Okresného súdu Žilina č. k. 17C/217/2010 a s jeho výpoveďou ako strany konania. Celý spor

medzi žalobcom a žalovaným vznikol v dôsledku, že súdy v základnom konaní (rozsudok OS Žilina sp. zn. 17C/217/2010-152 zo dňa 30.01.2012 a rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/224/2012-194 zo dňa 13.03.2013) zaujali nesprávne právne názory, ktoré sú v rozpore s platnou judikatúrou. Žalovaného na túto možnosť upozornil a odporučil mu podať dovolanie. Sám v mene žalovaného dovolanie podať nemohol. Poukazuje na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 247/2019 zo dňa 10.02.2019, ako aj nález sp. zn. I. ÚS 225/2019 zo dňa 20.08.2019, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 149/2011 zo dňa 26.09.2012 a uznesenie sp. zn. 2Cdo/6/2017 zo dňa 31.07.2017, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/973/2015 zo dňa 31.08.2016. Označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí. Existencia či neexistencia pasívnej legitímácie štátu ako hmotnoprávneho stavu nemá nijakú spojitosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka konania na žalovanej strane. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitou súčasťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať. Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 43 OSP. Poukazuje na obsah plnomocenstva uzatvoreného v základnom súdnom spore medzi ním a žalovaným, keď žalovaný v udelenom plnomocenstve dňa 13.08.2010 výslovne určil žalovaného (Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline) a výslovne určil výšku žalovanej sumy. Toto plnomocenstvo mu žalovaný udelil v posledný deň 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Ak by dňa 13.08.2010 v mene žalovaného nepodal žalobu na súd, tak by sa jeho nárok premlčal. Dňa 09.09.2010, kedy žalovaný namietol svoju pasívnu legitímáciu, bol nárok žalobcu na náhradu škody voči všetkým subjektom okrem Krajského riaditeľstva PZ v Žiline premlčaný. Novožalovaný subjekt by nepochybne vzniesol námietku premlčania. Žalovaný bol osobne prítomný na pojednávaniach na Okresnom súde Žilina a nikdy nemal žiadne výhrady k jeho zastupovaniu ani k jeho ústnym a písomným prednesom. Ak by mal žalovaný výhrady, tak by mu bol odvolal plnomocenstvo.

Poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 613/2018 zo dňa 16.11.2018 vydanom vo veci Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/173/2017, v zmysle ktorého žalovanú zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenie o tom, že žalobca ako jej advokát porušil povinnosti mu uložené v § 18 ods. 1, 2 Zákona o advokácii. Dôkazné bremeno v tomto smere žalovaná neuniesla. Naopak, preukázalo sa, že žalobca - advokát postupoval podľa pokynov žalovanej vymedzených v písomnom plnomocenstve. Toto rozhodnutie zodpovedá súčasnej rozhodovacej praxi súdov. Napadnutý rozsudok je v rozpore s platnou judikatúrou, teda v rozpore s princípom právnej istoty. Súd rozhodol bez toho, aby presvedčivo odôvodnil odklon od platnej súdnej judikatúry, ktorou bol v zmysle CSP viazaný. Súd vôbec nevyvetlil, čo je odborná starostlivosť advokáta a čo je náležitá odborná starostlivosť advokáta, aký je medzi nimi rozdiel a čo sú to dobré mravy. Nie je možné, aby súd rozhodol o zamietnutí jeho žaloby na základe údajného nesplnenia povinnosti, ktorú mu neukladá žiadny všeobecne záväzný právny predpis. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, ako a prečo súd dospel k názoru, že jeho požadovanie náhrady trov konania od žalovaného sa súdu javí v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej poukazuje na to, že súd v konaní bezdôvodne nenariadil predbežné prejednanie sporu. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd vôbec neodôvodnil, prečo v tomto konaní nebolo nariadené predbežné prejednanie sporu. Namietla, že napadnutý rozsudok nevydal zákonný sudca, ktorým bol sudca JUDr. Miroslav Jagnešák. Súd bol nesprávne obsadený, čo je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP. Zo zvukových záznamov z pojednávania konaných dňa 26.03.2019 a dňa 09.05.2019 je možné spoľahlivo zistiť, ako prebehli tieto pojednávania. Súd na týchto pojednávaniach neposkytol stranám konania poučenie podľa § 181 ods. 2 CSP, hoci ide o kogentné ustanovenie CSP, ktoré nemá žiadnu výnimku a ani riadne neprotokoloval vyjadrenia strán konania. Preto navrhuje, aby odvolací súd prikázal súdu prvej inštancie opraviť zápisnice o pojednávaniach konaných dňa 26.03.2019 a dňa 09.05.2019 tak, aby boli v súlade so skutočným priebehom týchto pojednávania. Žiada, aby odvolací súd vykonal dôkaz oboznámením zvukových záznamov z týchto pojednávania. Poukazuje tiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 125/2018 zo dňa 20.06.2018, z ktorého obsahu vyplýva, že návrh voči žalovanému si uplatnil včas. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárnym rozsudkom. Vydaním takéhoto rozsudku sa mu odňala možnosť v konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, pretože je obtiažne náležite skutkovo a právne argumentovať voči nezrozumiteľnému a nedostatočne odôvodnenému rozsudku súdu. Postup súdu je svojvôľou. Napadnutý rozsudok súdu nie je vecne správny, je nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený, bol vydaný na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Je mu známe, že sudkyňa Mgr. Vanda Mikulášová v súdnych konaniach opakovane nerešpektuje ustanovenie § 181 ods. 2 CSP, hoci ide o kogentné ustanovenie. V dôsledku toho dochádza k odvolacím konaniam, k predlžovaniu súdnych konaní a k vzniku zbytočných

trov konaní. Súd sa opakovane v priebehu tohto konania dopúšťal procesných pochybení, ktoré boli vždy v jeho neprospech a v prospech žalovaného. Tieto procesné pochybenia súdu sa nedajú odstrániť v odvolacom konaní, jediným procesným riešením je zrušenie napadnutého rozsudku. V celom rozsahu sa pridržuje jeho doterajším vyjadrení a prednesov. Podľa platnej judikatúry je možné doplňovať právnu argumentáciu odvolania aj po uplynutí zákonnej 15-dňovej odvolacej lehoty. Ako prílohu podania predložil výzvu žalovanému na zaplatenie trov právneho zastupovania zo dňa 14.05.2013.

10. Odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), v ďalšom pristúpil k vysporiadaniu sa s jednotlivými odvolacími argumentami žalobcu.

11. Žalobca uplatňujúc odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, namieta správnosť procesného postupu súdu prvej inštancie vedúceho k vyhláseniu napadnutého rozhodnutia. V procesnom postupe súdu videl viacero pochybení, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. V nadväznosti na uvedenú argumentáciu sa odvolací súd zaoberal tým, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (v danom prípade žalobcovi), aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. K naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP dochádza vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňuje realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenia súdu preto musia byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky). Odvolací súd skúmajúc jednotlivé odvolacie námietky žalobcu dospel k záveru, že vytýkané procesné pochybenia súdu prvej inštancie nie sú takej intenzity, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a aby boli spôsobilé zvrátiť rozhodnutie okresného súdu.

13. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý, nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. V danom prípade súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, objasnil z akých úvah vychádzal. Súd prvej inštancie tak po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré sa jasne, zrozumiteľne a logickým spôsobom vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. K tvrdeniu žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a že ide o tzv. popisné rozhodnutie, odvolací súd poukazuje na to, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov

sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť odvolania. Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Z napadnutého rozsudku totiž vyplýva skutkový stav, ktorý považoval súd za rozhodujúci a právne závery, ku ktorým dospel. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Za vadu konania nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

15. Žalobca neopodstatnene vytyka prvostupňovému súdu neurčitost' výroku I. napadnutého rozsudku, konkrétne, že súd neuviedol, čo bolo predmetom žaloby. Súd prvej inštancie formuloval výrok I. nasledovne: „Súd žalobu žalobcu zamietal“.

16. Podľa ust. § 218 ods. 1 prvá veta CSP, obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku.

17. Výrok rozhodnutia musí byť presný a určitý, predovšetkým z dôvodu, aby ho bolo možné nútene vykonať. Predpokladom materiálnej vykonateľnosti je jednoznačné vymedzenie práv a povinností, o ktorých sa rozhodlo, vrátane ich rozsahu a určenia lehoty na plnenie. Preto je nevyhnutné, aby výrok rozhodnutia bol formulovaný jasne a výstižne, predovšetkým v prípadoch, keď súd žalobe vyhovie. Ak súd dospeje k záveru, že žalobný návrh je v celom rozsahu nedôvodný, výsledkom je výrok o zamietnutí žaloby. Keďže výkon rozhodnutia v takomto prípade nenastupuje, práva a povinnosti, ako aj postavenie strán sporu vyplývajúce z hmotného práva zostávajú nezmenené, preto aj stručná formulácia zamietajúceho výroku rozsudku nie je v rozpore s požiadavkou určitosti a presnosti výroku rozsudku. Výrok rozsudku tvorí nerozlučnú jednotu so záhlavím rozsudku, z ktorého vyplýva označenie sporových strán a predmet konania, preto je jasné a zrozumiteľné, akú žalobu súd zamietol.

18. Odvolateľ namieta aj nedodržanie lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku okresného súdu, ktorá je v zmysle § 223 ods. 3 CSP 30 dní od vyhlásenia rozhodnutia. Odvolací súd zistil, že táto námietka je dôvodná, keďže k vyhláseniu napadnutého rozhodnutia došlo dňa 09.05.2019, pričom k jeho podpísaniu a odoslaniu došlo dňa 13.06.2019. Bolo povinnosťou okresného súdu v prípade nemožnosti dodržať zákonnú lehotu na písomné vyhotovenie a odoslanie rozhodnutia, požiadať o predĺženie tejto lehoty predsedu okresného súdu. Porušením tejto povinnosti však podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nedošlo k neprimeraným prieťahom v súdnom konaní, zároveň táto skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

19. Ďalšia odvolacia námietka žalobcu smeruje k nesprávosti postupu súdu prvej inštancie z hľadiska nedodržania povinnosti súdu uviesť na pojednávaní svoje predbežné právne posúdenie podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, na ktoré by žalobca mohol reagovať, následkom čoho bolo vydanie tzv. prekvapivého rozhodnutia. Podľa cit. ustanovenia, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

20. Cieľom tohto ustanovenia je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Ak však samosudca toto ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na vylúčenie strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019).

21. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 26.03.2019 vyplýva, že súd na pojednávaní oboznámil strany s tým, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné, ktoré dôkazy vykoná a uviedol, že nárok žalobcu nie je premlčaný, avšak neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Súd

prvej inštancie dal následne priestor stranám na vyjadrenie sa, vrátane prípadného doplnenia návrhov na vykonanie dokazovania. I keď povinnosť súdu prvej inštancie uviesť svoje predbežné právne posúdenie je v ust. § 181 ods. 2 CSP upravená obligatórne, jej nedodržanie neznemožnilo v danom prípade realizáciu procesných práv žalobcu. To, že súd až v samotnom meritórnem rozhodnutí vyjadrí svoj definitívny právny názor, nelimituje stranu v uplatnení jej procesných práv. Podľa názoru odvolacieho súdu postup súdu prvej inštancie bol pre strany sporu predvídateľný, svojím postupom súd prvej inštancie neznemožnil žiadnej zo sporových strán realizáciu jej procesných práv. To, že žalobca predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku aj vzhľadom na to, že žalovaný v priebehu celého konania spochybňoval nárok žalobcu z dôvodu, že žalobca ako jeho právny zástupca v konaní sp. zn. 17C/217/2010 nepostupoval s odbornou starostlivosťou a úkony právnej pomoci boli vynaložené neúčelne. Žalobca mal právo reagovať na uvedené skutkové tvrdenia žalovaného vlastnými tvrdeniami a navrhnovať na ich preukázanie dôkazy.

22. Neopodstatnenou je aj námietka žalobcu, že nebol súdom poučený o koncentrácii konania, o procesnom útoku a procesnej obrane a preto nemožno tieto ustanovenia voči nemu použiť. Civilný sporový poriadok pristupuje k rozsahu manudukačnej povinnosti súdu reštriktívne, t. j. rozsah poučovacej povinnosti minimalizuje; rozsah tejto povinnosti limituje len na tie procesné práva a povinnosti, pri ktorých to zákon výslovne upravuje (pre strany sporu najmä o práve vždy si zvoliť advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci, poučenia podľa § 75 ods. 2 CSP, § 90 ods. 2 CSP, 129 ods. 3 CSP, § 130 CSP, § 167 ods. 3, 4 CSP, § 172 CSP, § 220 ods. 1 CSP, § 277 ods. 3 CSP, § 281 ods. 2 CSP, § 373 ods. 1 CSP, § 393 ods. 1, § 436 ods. 1 CSP). Účelu poučovacej povinnosti v žiadnom prípade nezodpovedá paušálna poučovacia povinnosť o všetkých procesných právach a povinnostiach. Navyše podľa § 160 ods. 3 CSP manudukačná povinnosť súdu sa nevyžaduje, ak je stranou: a/ štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo b/ ak je strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Odvolací súd zo spisu zistil, že poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu je súčasťou spisu a bolo doručené žalobcovi (č. l. 29), navyše žalobca je advokát, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, z ktorého dôvodu poučovaciu povinnosť podľa § 160 ods. 1 a 2 CSP súd nemá. Súd prvej inštancie preto svojím postupom žalobcu nevylúčil z realizácie žiadneho práva, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva.

23. Podľa názoru odvolateľa okresný súd pochybil aj pri doručovaní odporu proti platobnému rozkazu, keď mu neumožnil sa k nemu vyjadriť. Súd prvej inštancie mal odpor nielen doručiť žalobcovi, ale mal ho vyzvať aj na repliku k podanému odporu v zmysle ust. § 167 ods. 3 CSP, aby sa mohol vyjadriť k skutočnostiam uvedeným v odpore. Nedodržaním uvedeného postupu porušil princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania v žalobcov neprospech. V dôsledku nerešpektovania ust. § 167 CSP preto súd nemôže aplikovať režim sudcovskej koncentrácie konania a ani ustanovenia CSP o procesnom útoku a procesnej obrane, ktorých aplikáciu navyše v tomto spore aj priamo vylučuje ust. § 470 ods. 2 CSP. Strany konania preto majú stále možnosť uvádzať nové skutočnosti a dôkazy.

24. Z obsahu spisu je zjavné, že žalobcovi bol odpor voči platobnému rozkazu doručovaný a i keď sa v spise nenachádza výzva súdu na vyjadrenie k odporu, pokiaľ to žalobca považoval za potrebné, mohol sa k odporu vyjadriť, čo sčasti aj využil a po doručení odporu podal písomný návrh na vykonanie dokazovania oboznámením spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 17C/217/2010. Súd prvej inštancie síce mal postupovať podľa ust. § 167 CSP a vyzvať žalobcu na vyjadrenie, s ktorým sú spojené následky týkajúce sa koncentrácie konania (vo výzve na repliku súd poučil žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania). Zároveň však súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, pričom k tomu, aby bolo uskutočnené, je potrebné, aby nariadeniu pojednávania v zmysle ust. § 167 CSP predchádzalo iba doručenie žaloby a uplynutie lehoty na vyjadrenie k žalobe, čo bolo v tomto prípade splnené doručením žaloby spolu s platobným rozkazom žalovanému a doručením odporu žalobcovi.

25. Pokiaľ ide o ust. § 470 ods. 2 in fine, v zmysle tohto ustanovenia nemožno voči stranám sporu v konaní začatom za účinnosti OSP aplikovať uvedené inštitúty automaticky, bez poskytnutia procesného priestoru a času stranám sporu na ne reagovať, bez predchádzajúceho upozornenia na ich aplikáciu a

pokiaľ by ich aplikácia bola v neprospech strany sporu. Odvolací súd však nezistil, že by súd v tomto spore aplikoval ustanovenia o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania v neprospech žalobcu alebo žalovaného. Strany teda boli oprávnené uplatniť právo navrhnúť dôkazy až do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa skončilo dokazovanie. Žalobca však okrem návrhu na vykonanie dokazovania oboznámením sa so spisom Okresného súdu Žilina iné dôkazy nenavrhol. Postupom okresného súdu, i keď nie úplne správnym, nedošlo k porušeniu kontradiktórnosti konania a ani princípu rovnosti zbraní v neprospech žalobcu.

26. Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam žalobcu týkajúcim sa pochybenia pri vyhotovovaní zápisníc z pojednávania, dodatočného podpísania zápisníc konajúcou sudkyňou a dodatočného zažurnalizovania zápisnice z pojednávania konaného dňa 09.05.2019, odvolací súd uvádza, že v čase predloženia spisu žiadne takéto pochybenie súdu prvej inštancie z obsahu spisu nezistil. Pokiaľ aj k niektorému z pochybení došlo, zo spisu je zrejme, že súd prvej inštancie pristúpil k ich odstráneniu ešte pred predložením veci odvolaciemu súdu. V čase predloženia spisu odvolaciemu súdu boli zápisnice o pojednávaniach riadne zažurnalizované a podpísané zákonnou sudkyňou. Zrejme naozaj došlo k zažurnalizovaniu zápisnice z posledného pojednávania do spisu dodatočne, ako to tvrdí žalobca. Nasvedčuje tomu nesprávne uvedenie čísla konania v napadnutom rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd nariadil opravu, ide však o technickú záležitosť, ktorá nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku a nepredstavuje porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

27. Pokiaľ ide o nesprávny prepis zvukových záznamov z pojednávania, odvolací súd zdôrazňuje, že Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady preferencie zaznamenávania procesných úkonov súdu technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku a len subsidiárne je ponechaná možnosť vyhotovenia klasickej písomnej zápisnice v prípade, ak to súd považuje za vhodné a účelné. Paralelné zaznamenávanie priebehu procesných úkonov technickými zariadeniami a zápisnicou bude spravidla odôvodnené praktickosťou vedenia konania, zjednodušenou prípravou sudcu na pojednávanie, prehľadnejšou a rýchlejšou orientáciou v spise. Zvukovým záznamom z procesného úkonu podľa § 98 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015%20Z.z.%2523P98'&ucin-k-dni='30.12.9999'> sa zaznamenáva jeho celý priebeh (okrem zákonom vymedzených výnimiek) a tento záznam sa uchováva aj po skončení pojednávania. Naproti tomu, vyhotovenie zápisnice použitím či už diktafónu, alebo rýchlopisným záznamom v zmysle § 99 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015%20Z.z.%2523P99'&ucin-k-dni='30.12.9999'> slúži spravidla len na nadiktovanie podstatných obsahov výpovedí a prednesov. Ak je to dôležité na posúdenie vecí, zapisujú sa odpovede vyslúchaných osôb doslovne, prípadne sa v zápisnici uvedú jednotlivé otázky a odpovede k nim. Takýmto spôsobom postupovala aj zákonná sudkyňa v danej veci, čo je zrejme z obsahu spisu aj zo zvukových záznamov z pojednávania. Sudkyňa zaznamenala v zápisnici len podstatný obsah prednesov strán. Žalobca neuviedol v odvolaní konkrétne zistenia, kde by mal byť rozpor medzi zápisnicou a zvukovým záznamom, preto sa odvolací súd, viazaný dôvodmi odvolania, nemôže touto nedostatočne konkretizovanou námietkou bližšie zaoberať.

28. Odvolateľ namieta aj porušenie jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že rozhodoval nesprávne obsadený súd, keďže napadnutý rozsudok nevydal zákonný sudca. Žalobcovi nebolo doručené žiadne oznámenie súdu, že JUDr. Miroslav Jagnešák prestal byť zákonným sudcom a zákonnou sudkyňou sa stala Mgr. Vanda Mikulášová.

29. Podľa § 3 ods. 3 z. č. 757/2004 Z. z. o súdoch (ďalej len „zákon o súdoch“), zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

30. Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch, zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

31. Spôsob pridelovania vecí podľa predmetu konania jednotlivým senátom, samosudcom, súdnym úradníkom a notárom je vykonávaný v zmysle ust. § 50 a § 51 zákona o súdoch v súlade s rozvrhom

práce príslušného súdu vydaným podľa ust. § 52 zákona o súdoch. V zmysle § 51 ods. 1 prvá veta zákona o súdoch, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Podľa odseku 4 písm. b/ ust. § 51 cit. zákona sa náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade zmeny v obsadení súdu sudcami, a to vrátane zmeny v dôsledku dočasného pridelenia sudcu; pri zmene v zložení senátu sa vec ponecháva v pôvodnom senáte, alebo sa prerozdelí do iného senátu, kde sa zaraďuje sudca spravodajca tak, aby prerozdelením veci bola zabezpečená rovnomerná zaťaženosť senátov na súde.

32. Odvolací súd v tejto súvislosti zistil, že prejednávaná vec bola pôvodne pridelená sudcovi JUDr. Milanovi Antalovi (č. l. 5), následne JUDr. Miroslavovi Jagnešákovi (č. l. 24). Podľa „Úradného záznamu,, nachádzajúceho sa na čl. 47 spisu, vec bola pridelená na ďalšie konanie sudkyňi tamojšieho súdu Mgr. Vande Mikulášovej v súlade s Dodatkom č. 6 (SprR 6/2018) k rozvrhu práce Okresného súdu Námestovo na rok 2018 účinného od 01.10.2018. Z Dodatku č. 6 k Rozvrhu práce Okresného súdu Námestovo odvolací súd zistil, že v súvislosti s prerušením funkcie sudcu JUDr. Miroslava Jagnešáka došlo k zmene rozvrhu práce, pričom podľa čl. l. Dodatku, nevybavené veci, v ktorých zákonným sudcom je k 30.09.2018 JUDr. Miroslav Jagnešák, sa prerozdelia tak, že nevybavené a nerozhodnuté veci reg. C sa pridelia náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených MS SR v pomere 2 veci do senátu 3C JUDr. Moniky Kurjakovej, 3 veci do senátu 4C Mgr. Vandy Mikulášovej, 1 vec do senátu 7C JUDr. Miriam Srogončíkovej a 3 veci do senátu 11C JUDr. Zuzany Krivdovej. Z uvedeného je zrejmé, že nevybavené nerozhodnuté veci JUDr. Miroslava Jagnešáka boli v zmysle Dodatku č. 6 k Rozvrhu práce náhodným výberom prerozdelené medzi ostatných sudcov Okresného súdu Námestovo, pričom vec sp. zn. 10C/86/2016 (okrem ďalších vecí v zmysle dodatku k rozvrhu práce) bola pridelená náhodným výberom zákonnej sudkyňi Mgr. Vande Mikulášovej, ktorá napokon vec aj prejedнала a rozhodla. Odvolací súd preto nemá pochybnosti o tom, že vec sp. zn. 10C/86/2016 JUDr. Miroslava Jagnešáka bola pridelená náhodným výberom v zmysle zákona a rozvrhu práce Mgr. Vande Mikulášovej. Pokiaľ žalobca namietal, že mu nebolo doručené oznámenie súdu o dôvode zmeny zákonného sudcu, súd túto povinnosť nemá. V zmysle ust. § 51 ods. 10 zákona o súdoch, súd vydá účastníkovi konania iba potvrdenie o prevzatí a pridelení veci. Zároveň však evidencia prideľovania vecí na prejednanie musí zabezpečovať takú možnosť kontroly, aby si každá osoba, ktorá má na veci právny záujem, mohla nazretím do spisu a evidenčných pomôcok preveriť pridelenie veci zákonnému sudcovi. Potvrdenie o zmene sudcu bolo doručené žalobcovi dňa 11.02.2019 a žalovanému dňa 04.02.2019 (č. l. 48 spisu) a pokiaľ mal žalobca záujem zistiť dôvod zmeny zákonného sudcu, mal právo v zmysle cit. ustanovenia nazrieť do súdneho spisu a evidenčných pomôcok a preveriť pridelenie veci zákonnej sudkyňi.

33. Odvolací súd zdôrazňuje, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04). Napriek viacerým zisteným procesným pochybeniam súdu prvej inštancie nemožno konštatovať porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

34. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim

kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci.

35. Pokiaľ žalobca poukazuje na chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne, muselo by ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Pokiaľ ide o odvolacie námietky týkajúce sa nesprávne vykonaného dôkazu, vykonanie dôkazu, ktorým je pripojený spis sp. zn. 17C/217/2010, sa vykonáva spôsobom predpísaným pre vykonávanie dôkazu listinou v zmysle § 204 CSP. Dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Čítanie listín alebo oznamovanie ich obsahu je teda na pojednávaní povinné len v prípade, ak listina nebola strane sporu doručená alebo ak listina alebo jej obsah bola protistranou spochybnená. V danom prípade okresný súd vykonal tento dôkaz riadne v súlade s cit. ust. § 204 CSP. Pri vykonávaní dôkazu listinami, ktoré sa nachádzajú v inom súdnom spise, postačí, aby bol oboznámený obsah listín, ktoré súd z daného spisu využije ako dôkazné prostriedky, čo okresný súd aj vykonal a preto ani nebolo potrebné, aby okresný súd oboznámil obsah celého pripojeného spisu. Okresný súd však nebol zároveň povinný pri vykonávaní tohto dôkazu oboznamovať obsah listín v spise, ani prečítať listiny, nakoľko všetky listiny z pripojeného spisu boli žalobcovi (ako zástupcovi strany) aj žalovanému (ako strane sporu pred OS Žilina) doručené, resp. ide o listiny, ktoré boli nimi predkladané, a preto postačovalo vykonať tento dôkaz len odkázaním na uvedené listiny. Zároveň strany sporu neboli pripravené o právo vyjadriť sa k spôsobu vykonania uvedeného dôkazu, ako aj k dôkazu samotnému, pričom však vykonanie dôkazu nenamietali.

36. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa žalobcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie zamietol žalobu a vyslovil právny názor, podľa ktorého požadovanie náhrady trov vzniknutých v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 17C/217/2010 je v rozpore s dobrými mravmi, žalobca ako právny zástupca žalovaného nepostupoval a neobhajoval záujmy klienta v uvedenom konaní s odbornou starostlivosťou, a preto mu nemožno priznať žalovaný nárok.

37. S vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil.

38. Vzťah medzi advokátom a klientom je osobitným typom príkaznej zmluvy. Ide o činnosť, na ktorú sa vzťahujú osobitné predpisy. Práva a povinnosti strán sa tak riadia špeciálnou úpravou, ktorú predstavuje zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (ďalej len „zákon o advokácii“). Základnou povinnosťou advokáta pri výkone svojej činnosti v zmysle § 18 zákona o advokácii je ochrana práv a záujmov klienta a ich presadzovanie na základe jeho pokynov.

39. Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona o advokácii, advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

40. Podľa ust. § 18 ods. 2 zákona o advokácii, advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

41. Podľa ust. § 18 ods. 5 zákona o advokácii, odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

42. Postup advokáta pri poskytovaní právnych služieb sa viaže na pojem odborná starostlivosť, ktorú je potrebné chápať ako súhrn všetkých predpokladov na výkon advokátskej činnosti, od základných

formálnych podmienok pre možnosť vykonávať advokáciu, až po osobnostné predpoklady. Pri určení postupu na presadzovanie záujmov klienta musí advokát voliť také formy a prostriedky, aby sa naplnili ciele a očakávania klienta, pričom prvoradá je vždy záujem klienta (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 454/2019 zo dňa 19.11.2019).

43. V čase podania žaloby na Okresnom súde v Žiline bola právna úprava vo veciach náhrady škody spôsobenej policajným zborom jednoznačná. Z ust. § 78 ods. 5 z. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore vyplýva, že štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená policajným zborom. Nositeľom zodpovednosti za škodu je štát a teda štát je subjekt, ktorý má pasívnu vecnú legitimáciu v sporoch o náhradu škody. Vzhľadom na citovanú právnu úpravu účinnú v čase konania pred okresným súdom nebolo sporné, ktorý subjekt mal byť v danom spore pasívne vecne legitimovaný - štát. Táto otázka bola jednoznačne vyriešená aj v judikatúre súdov. Žalobca, ako advokát zastupujúci klienta bez právnického vzdelania, v rozpore s právnymi predpismi žaloval nesprávny subjekt, čo malo za následok zamietnutie žaloby pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie. Správne určenie pasívne legitimovaného subjektu, voči ktorému uplatniť nárok, je nepochybne vecou odbornej starostlivosti advokáta. Nesprávne určenie pasívne legitimovaného subjektu viedlo k zamietnutiu žaloby klienta bez toho, aby súd jeho nárok meritórne posúdil.

44. Žalobca spochybňuje správnosť záverov okresného súdu, že nekonal s odbornou starostlivosťou, poukazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 675/2016 zo dňa 12.01.2017, ktoré podľa názoru žalobcu spochybňuje správnosť záverov súdov v konaní sp. zn. 17C/217/2010. Konanie vedené pred OS Žilina pod sp. zn. 17C/217/2010 bolo však právoplatne skončené, potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu a súd je povinný z neho vychádzať (§ 194 ods.2 CSP).

45. Rovnako neobstojí ani argumentácia žalobcu tým, že žalovaný ho výslovne splnomocnil na „zastupovanie vo veci zaplattenia náhrady škody v sume 1.335,- eur s príslušenstvom voči Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Žiline....“ a ani udelenie splnomocnenia v posledný deň zákonnej premlčacej lehoty na uplatnenie si nároku na náhradu škody. Žalobca ako advokát je, resp. by mal byť osobou znalou práva, ktorá i keď je v zmysle ust. § 18 ods. 1 zákona o advokácii povinná riadiť sa pokynmi klienta, ak sú však tieto pokyny v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný, na čo klienta vhodným spôsobom upozorní. Otázka, koho je potrebné žalovať v obdobných sporoch navyše nie je zložitou právnou otázkou, vyžadujúcou si rozsiahle štúdium judikatúry a právnych predpisov. Z cit. zákona o Policajnom zbore nepochybne vyplýva, kto je v sporoch o náhradu škody pasívne vecne legitimovaný. Nebolo preukázané, že by tu bol daný výslovný príkaz klienta žalovať konkrétny, nesprávny subjekt - Krajské riaditeľstvo PZ v Žiline. Zo samotného plnomocenstva, ktoré pripravil pre klienta advokát, to vyvodiť nemožno. Keby sa tak aj stalo, žalobca ako advokát mal povinnosť, konajúc s odbornou starostlivosťou, upozorniť klienta, aký je vecne legitimovaný subjekt na uplatnenie jeho nároku, čo však preukázané nebolo. Žalobca ako advokát bol vzhľadom na popísanú situáciu a časovú tieseň oprávnený v zmysle ust. § 20 ods. 2 zákona o advokácii odmietnuť poskytovanie právnych služieb žalovanému, pokiaľ sa však rozhodol žalovaného ako klienta zastupovať, ani prípadná časová tieseň ho nezbavovala povinnosti poskytnúť právnú pomoc s odbornou starostlivosťou.

46. Žalobca tiež poukazuje na judikatúru NS SR (uznesenie NS SR 2Cdo/6/2017 z 31.7.2017, uznesenie NS SR 6Cdo/149/2011 z 26.9.2012), ktoré sa však nedotýkajú rovnakej situácie, aká nastala v konaní pred OS Žilina vo veci sp.zn. 17C/217/2010. Nemožno totiž stotožňovať označenie žalovaného a určenie orgánu, ktorý za žalovaného koná. Kým neoznačenie štátu ako pasívne legitimovaného subjektu v spore o náhradu škody spôsobenej policajným zborom spôsobuje nedostatok vecnej legitimácie, na ktorý nedostatok nie je súd povinný (a pri zachovaní zásady rovnosti strán ani oprávnený) stranu upozorňovať, inak je to pri nesprávnom označení orgánu, ktorý za štát koná, ktorý predstavuje nedostatok žaloby s poučovacou povinnosťou súdu.

47. Žalobca ako advokát neposkytol právnú pomoc riadne, pretože pri jej poskytovaní došlo k porušeniu povinností advokáta stanovených zákonom o advokácii, t. j. najmä povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou. Odbornou starostlivosťou sa rozumie, že advokát koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné, a pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb. Uvedené nepochybne zahŕňa znalosť a správnu aplikáciu právnych predpisov, čo je predmetom odbornej spôsobilosti advokáta. Postup žalobcu ako advokáta v konaní pred Okresným

súdom v Žiline nezodpovedá povinnosti advokáta chrániť práva a oprávnené záujmy zastupovaného a konať pritom svedomito, t. j. s odbornou starostlivosťou. Ak advokát vo vzťahu k svojmu klientovi nepostupuje s odbornou starostlivosťou, odmena za takéto úkony mu podľa § 18 ods. 5 Zákona o advokácii nepatrí. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd konštatuje, že žalobca nepostupoval v súlade s ustanoveniami Zákona o advokácii, a preto nemožno úkony právnej služby vykonané v konaní pred Okresným súdom Žilina sp. zn. 17C/217/2010 považovať za realizované riadne, účelne, hospodárne a s odbornou starostlivosťou, a teda žalobcovi nemožno priznať nárok na zaplatenie odmeny za právnu pomoc poskytnutú žalovanému v konaní pred Okresným súdom Žilina.

48. Zároveň i podľa názoru odvolacieho súdu by priznanie nároku na odmenu za poskytovanie právnych služieb žalobcovi v konaní pred Okresným súdom Žilina bolo v rozpore aj s dobrými mravmi.

49. Dobré mravy netvoria spoločenský normatívny systém, ale sú skôr merítkom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúcich všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti, poctivého správania. Občiansky zákonník, ani iný predpis nedefinuje pojem dobré mravy. Teória a súdna prax však zhodne považujú dobré mravy za všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že ich pomocou odkazu v právnej norme včleňuje do občianskeho práva.

50. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda k takým právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR č. 21 Cdo 1484/2004).

51. Ústavnoprávne je teda ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka tým miestom, skrz ktoré sú všeobecné súdy povinné nechať preniknúť ideu materiálneho právneho štátu do interpretácie a aplikácie podústavného práva. Len napĺňaním idey spravodlivosti právo a prípadne súdy plnia svoju funkciu, pretože ich rozhodnutia sú akceptovateľné väčšinou mienkou. Spravodlivosť totiž sprostredkováva aplikovateľnosť rozhodnutia preto, že je univerzálnou hodnotou, lebo každý, aj ten najobyčajnejší človek, má schopnosť rozpoznať, čo je a čo nie je spravodlivé. Hlavne v tomto zmysle je spravodlivosť imanentnou kategóriou práva (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 33/2012 z 03.10.2012). Vzhľadom k postupu žalobcu v konaní pred Okresným súdom Žilina v pozícii advokáta strany, ktorý jednak žaloval nesprávny subjekt, i napriek jednoznačnosti právnej úpravy, ale i napriek uvedenému pochybeniu ďalej zbytočne pokračoval v spore, hoci vzhľadom na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie bolo zrejmé, že žaloba bude zamietnutá, by nebolo ani spravodlivé a bolo by v rozpore s dobrými mravmi žalobcovi žalovanú odmenu priznať.

52. Odvolací súd súhlasí s námietkou žalobcu, že neúspech v spore automaticky neznamená, že advokátovi nevzniklo právo na odmenu. V danom prípade však ide zo strany žalobcu ako advokáta o hrubé zlyhanie v povinnosti poskytnúť právnu pomoc s odbornou starostlivosťou, keď súd v dôsledku nesprávne označeného žalovaného nemohol meritórne preskúmať uplatnený hmotnoprávny nárok žalovaného (ktorý v konaní pred OS Žilina vystupoval ako žalobca) a poskytnúť tak ochranu jeho subjektívnemu právu.

53. Nebolo prípustné a ani účelné vykonať v odvolacom konaní dokazovanie - výsluch účastníkov, ako to navrhol žalobca v podaní doručenom odvolaciemu súdu 26.5.2020. Tento návrh predstavuje neprípustnú novotu v odvolacom konaní v zmysle ust. § 366 CSP, pričom nebol naplnený ani jeden z dôvodov uvedených v písm. a/ - d/ citovaného ustanovenia, ktoré by zakladali prípustnosť novoty. Uvedené nezakladá ani poučenie - upozornenie na použitie ustanovenia právneho predpisu, ktoré doposiaľ nebolo použité. Okresný súd zistil skutkový stav veci správne, odvolací súd z takto zisteného skutkového stavu vychádzal a žalobcovi v konaní pred súdom prvej inštancie, do zákonnej koncentrácie konania, nič nebránilo tento dôkaz navrhnuť.

54. Odvolací súd uzatvára, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho odvolací súd vo výroku vo veci samej potvrdil.

55. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným. O nároku na náhradu trov konania súd pritom rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a to aj bez návrhu, teda bez potreby uplatňovania si nároku na náhradu trov konania stranou sporu.

56. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

57. V súlade s ust. § 224 odvolací súd opravil v rozsudku súdu prvej inštancie zrejmu nesprávnosť, spočívajúcu v nesprávne uvedenom čísle konania 10C/86/2016-65, keď správne malo byť uvedené číslo konania 10C/86/2016-68, uvedená zrejma nesprávnosť nemala žiadny vplyv na vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

58. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)